

Sygn. akt IV KZ 41/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **D. M.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 listopada 2021 r.

zażalenia wniesionego przez skazaną

na zarządzenie przewodniczącego VII Wydziału Karnego – Odwoławczego Sądu

Okręgowego w K. z dnia 25 sierpnia 2021 r., sygn. VII Ka (...), odmawiające

przyjęcia zażalenia na zarządzenie z dnia 16 lipca 2021 r. wzywające do

uzupełnienia braków formalnych kasacji wobec jego niedopuszczalności z mocy ustawy,

na podstawie art. 466 § 2 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 16 lipca 2021 r. wezwano skazaną D. M. do uzupełnienia w terminie 7 dni braków formalnych kasacji poprzez jej sporządzenie i wniesienie przez podmiot profesjonalny (k. 630). Na powyższe zarządzenie skazana złożyła zażalenie (k. 656), którego przyjęcia odmówiono zaskarżonym zarządzeniem, wydanym na podstawie art. 429 § 1 k.p.k., z powodu niedopuszczalności z mocy ustawy.

Na to zarządzenie skazana złożyła zażalenie, wnosząc o „stwierdzenie jego bezwzględnej nieważności” i skierowanie zażalenia na zarządzenie wzywające do uzupełnienia braków formalnych kasacji do merytorycznego rozpoznania. Jako

powód wskazała wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej (art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.), której upatruje w tym, że zarządzenie zostało wydane przez przewodniczącego wydziału, a nie jak stanowi art. 429 § 1 k.p.k., prezesa.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie było zasadne. Wobec tego, że na zarządzenie wydane w trybie art. 120 § 1 k.p.k., wzywające do uzupełnienia braków formalnych pisma procesowego, a w tym konkretnym wypadku kasacji, która nie spełniała ustawowego wymogu określonego w art. 526 § 2 k.p.k., nie przysługuje środek odwoławczy, zaskarżone rozstrzygnięcie uznać należało za słuszne. Do jego wydania obligowała treść art. 429 § 1 k.p.k., który stanowi, że w takim wypadku należy odmówić przyjęcia zażalenia. Skarżąca nie może się zatem domagać jego merytorycznego rozpoznania w sytuacji, w której Kodeks postępowania karnego takiej możliwości nie przewiduje. W odniesieniu do kwestionowanego podmiotu, który wdał zaskarżone zarządzenie, to w tym zakresie również nie zachodzą nieprawidłowości. Z treści powyższego przepisu istotnie wynika, że podmiotem uprawnionym jest prezes sądu I instancji, jednakże należy zauważyć, że w zakresie postępowania sądowego uprawnienie do wydawania zarządzeń posiadają odpowiednio: prezes sądu, przewodniczący wydziału, przewodniczący składu orzekającego, upoważniony sędzia. Stanowi o tym przepis art. 93 § 2 k.p.k., który pozwala na przyjęcie, że podmioty w nim wymienione mogą się nawzajem zastępować w wykonywaniu kompetencji polegającej na wydawaniu zarządzeń w określonych kwestiach.

Mając na uwadze powyższe, nie stwierdzono uchybień mogących skutkować zakwestionowaniem zaskarżonego zarządzenia, wobec czego należało orzec jak w sentencji postanowienia.